

SEIJA VUORI

Taide ja hengellisyys elämäni voimavarana

Kiiitollisena muistelen lapsuudenajan pyhäkoulua, jonne äiti isonsiskon turvassa minutkin lähetti.

Pyhäkoulua piti naapurin tati, joka sitten myöhemmin oli ensimmäisten kansakoulu-
luokkieni opettaja, herttainen Ellen-tati. Tästä lähti siemen itämään Jumalan rakkaudesta ja sen suuresta merkityksestä. Sen merkityksen suuruus valkeni minulle vasta monien vaikeiden vaiheiden kautta. Taustalla, jossain sisimmässäni, tietoisuus jostain suuremmasta minulla on aina ollut.

Sain elää onnellisen lapsuuden maaseudulla, maalaistalon tyttärenä. Isä ja äiti opettivat meidät sisarukset työtä tekemään, meitä oli kolme tyttöä ja yksi veli. Sisarusten, sekä kylän lasten kanssa useat kesä-illat leikittiin kuurupii-
loa ja talvisin teimme laturet-

"Lintuseni"

Tämä on lempitaulujani johtuen siitä, että siihen syntynyt runo on minulle tärkeästä Raamatun kohdasta saanut alkunsa ja muistan kuinka onnellinen olin kun tätä taulua maalasin.

*Valkoiset kyyhkyt luokseni lentää
tullessaan viestin tuo.*

*Älä huolias kannan,
vaan kiitoksin anoen,
ne Luojalles anna.*

*Hän rauhan tarjoo sydämeen,
kohota katseesi Kristukseen.*

*(Runo viittaa Raamatun kohtaan
Fil. 4:6-7)*

kiä luontoon. Näin onnellisen pohjan olen saanut elämälläni, pienessä hämäläiskylässä, josta saan kiittää vanhempiani ja Taivaallista Isäämme.

Rippikouluajan oli myös puhutteleva, samaan aikaan toinen kummitädeistäni kertoi minulle Jumalasta ja Jeesuksesta, mutta en osannut olla sillä hetkellä vielä kiinnostunut. Elämäni tuli tanssireissut ja muut nuorten hauskuudet ja "taivasasiat" jäivät taka-alalle.

Haaveammattiini pääsin opiskelemaan Hämeenlinnan kampaamokoulussa. Asuimme koululla ja sielläkin ajatukset veivät Jumalan puoleen, kävin ns. "tippatädinkerhoa" jossa laulettiin virsiä ja kuunneltiin Raamatun kertomuksia. Pari kertaa viikossa vastaavasti kuitenkin tanssittiin asuntolan liikuntasalissa ja "kai-